

**Всеукраїнський гуманітарний конкурс-виставка
«Космічні фантазії»**

**КАЗКА ПРО ЩАСТЯ
(для дітей середнього віку)**

**Автор: Турківська Софія,
учениця 8-Б класу
комунального закладу
«Опорний заклад загальної
середньої освіти «Лідер»
Гуляйпільської міської ради**

**Керівник: Рябко Олена
Миколаївна, учитель
української мови та літератури
комунального закладу
«Опорний заклад загальної
середньої освіти «Лідер»
Гуляйпільської міської ради**

Гуляйполе, 2021

Казка про щастя

(для дітей середнього віку)

Емма була звичайною дівчинкою-підлітком: любила бавитися, танцювати, грати на комп'ютері, спілкуватися з подругами. Вона майже не переймалася проблемами, ніколи не хвилювалася. Та одного разу з нею трапилася пригода, яка змінила все її життя....

Щоранку по дорозі до школи Емма любила насолоджуватися краєвидом, підбадьорюючим запахом із кав'ярень, ароматом тістечок. Єдине, що її дратувало – так це рудий кіт Віллі, який постійно за нею ходив. Дівчинка, здавалося, нічого до нього не відчувала, її більше цікавили дівчачі забавки. Та наступного ранку зелені очі бігли знову назустріч. Це відбувалося майже кожного дня. Вона й сама не помітила, як почала пригощати кота якимись смаколикками, гладити за вушками, лоскотати спинку. Апельсиновий пухнастик казав велике «Дякую», муркочучи на весь район.

Ця дружба почала непомітно розростатися. Якось Емма спіймала себе на думці, що її радісне життя починає виглядати по-іншому: думки про подарунки та розваги витісняє кіт Віллі. Шкода, що батьки ще не готові дозволити Еммі взяти його додому. «Нічого, надворі поки тепло, щось пізніше придумаю», - розмірковувала дівчинка.

Минула осінь, прийшла зима. Ті ж шкільні будні, які нічого не обіцяли. Тривали навчальні клопоти: уроки, контрольні, лабораторні, практичні роботи. А ще так тяжко зранку підніматися з ліжка, збиратися до школи. Часу не вистачало, тому Емму до школи підвозив тато. Вона не розуміла, чому все добре, а на душі якось не зрозуміло?

Та одного разу, повертаючись додому через засніжений парк, згадала про Віллі: «Як я могла забути?! Де він зараз? Змерз? Голодний? Можливо, щось трапилося?» У дівчинки відразу зник настрій, вона не могла пробачити свою безвідповідальність та забудькуватість. У цей момент відчула себе винною, бо не змогла потурбуватися про долю котика. Принаймні, його можна було віднести до притулку! Куди ж він зник?

Минали дні, а пухнастик не повертався. Емма дуже хотіла не думати про нього, хотіла почуватися веселою та щасливою. «Це ж просто кіт, який раніше жив без мене», - думала дівчинка, відганяючи від себе думки про муркотика.

— Бабусю, а як виглядає щастя? – уже вдома запитала внучка.

— А чому ти запитуєш? – здивувалася старенька.

— Та начебто в мене все добре, а на душі сумно, – ніяково відповіла внучка.

— Кожний своє щастя бачить по-різному. Єдиного рецепту немає. Та щастя приходить, коли його не чекаєш.

— То коли я забуду про знайомого кота, то він з'явиться?

Бабуся відразу зрозуміла, про кого йдеться. Вона не раз бачила, як рудий кіт плентається за онукою. Мабуть, відчув добре сердечко. Старенькій теж сумно від того, що знайомий котик зник. І вона спокійно відповіла Еммі:

— Тільки добрі справи допоможуть його повернути.

Тоді в голові в Емми сяйнула думка: «Точно, я буду всім допомагати, і Віллі знайдеться».

Емма зранку взялася за добрі справи: прибрала в кімнаті, винесла сміття, привіталася з усіма знайомими, перевела через дорогу якусь малечу. Сіла чекати в парку на тій самій лавці, біля якої вперше побачила Віллі. Вона просиділа до вечора, а кіт так і не з'явився. У дівчинки покотилися сльози. Мимохіть Емма глянула на небо, і їй здалося неймовірно! «Ні, не може бути!» З небес глянули оченята Віллі. «Я, мабуть, з глузду з'їхала. Скоріш додому!» - поквапилася Емма.

Вдома дівчинка нікому не розповіла про свої пригоди. Після вечері та зроблених уроків умостилася в ліжку і почала розмірковувати: «Треба вранці розмістити оголошення про зниклого котика. Раптом хтось бачив? Жаль, фото не маю... О, ідея! Я його намалюю!».

Непомітно дівчинка задрімала і їй примарився дивний сон: нічна галявина, на якій літають світлячки-ліхтарики. Вони яскраві, зелені, нагадують котячі очі. Та раптом з неба падає зірка і до дівчинки підходить хтось сонячний. Віллі!!!

Емма прокинулася від дивного шуму. У вікно дивися Місяць, ніби натякав, де треба шукати друга.

Настав день. Сонце посміхалося й обіцяло щось гарне. Сьогодні настрої в Емми був чудовий. Вона, як завжди пішла стежкою через парк. Дівчинка йшла і думала, що після уроків на гуртку обов'язково має намалювати портрет Віллі.

День промайнув швидко. Емма поверталася додому. Парк сявав ліхтарями. Додому не поспішала, оскільки вечір видався чудовим. Раптом у небі щось блиснуло і впало десь недалеко. В Емми затріпотіло серце. Вона чимдуж побігла в потрібному напрямку, та побачене її страшно вразило! З-під засніжених кущів якісь підлітки тягли за вушка цуценя, сміялися та кидали в нього сніжки.

— Шо ви робите? Припиніть!- сміливо крикнула Емма.

— Іди звідси, а то ти будеш на місці цуцика,- зухвало заявив найстарший із хлопчаків.

— Я вас не боюся! Тим паче я вже викликала поліцію!

— Ой, не сміши! Ти навіть номер не знаєш,- розреготалися підлітки.

Від розпачу дівчинка хотіла розплакатися, слухаючи писк малого песика та сміх хлопців. Вона глянула на знайому зірку: «Допоможи, будь ласка!» - прошепотіло дівча.

— Вона ще й говорить сама з собою. Якась не сповна розуму! - продовжували хлопчаки.

Та за якусь мить відбулося те, чого не очікував ніхто: на весь парк почала кричати поліцейська сирена, мигати різнокольорові вогні. Розбишак ніби вітром здуло.

Озирнувшись, Емма підійшла до цуценяти, яке ніби хотіло щось показати. «Іди до мене, маленький. Зараз підемо додому». Та цуценя дивно глянуло, перестало вже скавчати і впевнено повело дівчинку якоюсь дорогою. Вони йшли недовго, але заплутано. Цих провулків вона ніколи не бачила – вони то повертали, то тягнулися рівно. Цуценя почало бігти, виляючи хвостиком. На мить Еммі його загубила, та, повернувши ліворуч, побачила будівлю. Дівчинка неймовірно зраділа, побачивши напис «Вас вітає притулок «Четверолапі друзі».

— А де ж цуценя?- сама до себе промовила дівчинка.

За мить відчинилася огорожа. Емму зустріла приємна жінка, чимось схожа на її власну бабусю:

— Люба, ти не по Віллі прийшла?

— Звідки ви знаєте?

— Твої добрі справи за тебе сказали?

— Які?

— Ти захистила нашого вихованця Джека. Саме твій вчинок і вирішив, чи побачиш ти свого котика.

— Так я від щирого серця рятувала малого!

— Я знаю. Тепер ти зрозуміла, що добро повертається добром. Твій Віллі вірив, що ти його знайдеш.

— Де він? Можна до нього?

Та нічого вже не треба було говорити, назустріч мчав кіт з піднятим рудим хвостом. Солодкі обійми двох друзів не можна було розірвати.

— Тепер ти нікуди від мене не дінешся! Зараз я найщасливіша дівчинка у світі!- глянувши у небо, промовила Емма.

Дійсно, тільки добрі справи дарують справжнє щастя, яке у кожного виглядає по-своєму.

...Віллі дожив до глибокої старості. Дочекався весілля уже дорослої Емми й спокійно полетів до зірок....